

עזון תורני שכוחי

בעזה"ת

אֵלֵינוּ שֶׁל תְּנִידוֹ

גליון 634

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

בספר "טיב המעשיות", מביא הרב גמליאל רבינוביץ את הסיפור הבא: הרב רבינוביץ מספר על יהודי שלאחר מאורעות השואה והייסורים הקשים שעבר בה, איבד את אמונתו, שכח את צור מחצבתו, והחל לחיות כגוי גמור, בלי שום סממן יהודי. הוא התחתן, הקים את ביתו, והחליף את שמו לשם גוי. במשך השנים נולדו לו מספר ילדים, שלא ידעו מאומה על יהדותם. כאשר הגיע בנו הבכור לגיל 13, אמר לו אביו: "לכבוד יום ההולדת המיוחד הזה, הבה ונצא לטיול במרכז המסחרי שבעיר הגדולה, שם תוכל לבחור לך כל מתנה שהיא. אקנה לך כל דבר שתבחר בו אף אם יהיה זה דבר גדול ויקר!". האב לא ציין כי ביום זה נהיה בנו 'בר מצוה', אך הוא חש שמחה מיוחדת, יותר מכל יום הולדת רגיל.

פֶּתַח הָאֵהָ

יוסף, בנו מחמד עינו של יעקב נעדר! לא יום ולא יומיים, לא שנה ולא שנתיים, אלא עשרים ושתיים שנים! כל אותן שנים ממושכות יום יום שעה שעה חי יעקב בדאגה קשה ואי ידיעה באשר למצב בנו. ומה קורה עם הבן האבוד? בא נעביר את המסך למצרים, שם יושב יוסף בכבודה של מלכות, מוקף בעבדים ושפחות, וסביר להניח שמברק פשוט היה בהישג ידו. מעתה עולה התמיהה "יוסף איכה?!", מדוע אתה מצדך לא 'מרים טלפון' לבית, להודיע שאתה חי ונושם? בכל אותן שנים לא מצאת כמה שניות להתיישב על אחת מהכורסאות בבית המלוכה ולשגר מכתב לאביך, כדי להפיג צערו, איך הנחתו להתאבל עשרים ושתיים שנים ביגון קודר ובסילוק שכינה? שאלה מתבקשת זו שואל רבנו הרמב"ן: "כי יש לתמוה אחרי שעמד יוסף במצרים ימים, והיה פקיד ונגיד בבית שר גדול במצרים, איך לא שלח כתב אחד לאביו להודיעו ולנחמו, כי מצרים קרוב לחברון כששה ימים, ואילו היה מהלך שנה היה ראוי להודיעו לכבוד אביו...". הרמב"ן מיישב עי"ש. אולם תשובתו של רבנו האור החיים זצ"ל לקושיא זו מפעימה: חששו של יוסף היה שאם ייוודע לאביו כי עודנו חי, יחקור ויגלה את דבר המכירה, ואחיו יבושו ויכלמו. והרי כל המלבין פני חברו, אין לו חלק לעולם הבא. כלומר, אי הרצון לבייש את האחים גבר על השיקול למעט בצער האב שבו הוא שרוי בין כה וכה. משיקול זה, כבש את געגועיו עד לבואן של שנות הרעב. ואז, כאשר הוכיח לאחיו כי כל השתלשלות העניינים מן השמים, כי למחיה שלחו האלוקים, והם לא היו אלא שלוחי ההשגחה - יכול היה לבשר לאביו על הצלתו והצלחתו, מבלי שייגרם ביוש גדול אם נתבונן, הרי שדבר כזה דורש כוחות נפש עצומים! התבוננות בפרשת חייו של יוסף, מגלה שקו זה, של רגישות מיוחדת ונאצלת לכבודם של אחרים, "שלא לביישם", מאפיין את כל מהלך חייו.

השניים יצאו אל העיר, כאשר הנער מחפש לעצמו מתנה יוקרתית. בעודם מטיילים במרכז המסחרי הומה האדם, הגיעו הם לגלריה מהודרת של כלי קודש עתיקים וחפצי אומנות יקרים מיוחדים, שופרות מסוגים שונים, גביעים לקידוש, פמוטות עתיקים יפייים וכדומה. הנער התפעל, וביקש מאביו להיכנס לחנות ולבוחנה מקרוב. האב סירב. "מה יש לחפש כאן?", "רואה אתה שהכל עתיק ומיושן... הבה נתקדם לחנויות הענק החדישות והנוצצות, שם נמצא בוודאי צעצועים אלקטרוניים חדישים ויפים". אך משום מה הנער התעקש להיכנס דווקא לחנות זו. "אבל הבטחת לי כל מה שאחפוץ", אמר, "ואולי דווקא כאן אמצא משהו המתאים לרוחיי?". הנער המשיך להפציר, והאב נעתר לבקשותיו. הם נכנסו לחנות, וסקרו את כלי הנוסטלגיה העתיקים. והנה, צדה עינו על אחד המדפים מנורת עץ עתיקה של חנוכה קלופה ביופי והדר מיוחד, שהרשימה את נפש הילד מאוד. פנה הילד לאביו: "את המתנה הזו אני רוצה!" האב נתקף כעס וחרדה - הוא ממש נפחד ונרעד מהמחשבה שמא נתפס כאן בנו בענייני יהדות, הרי כל חייו הוא בורח מעברו. הבן, שלא ידע ולא הבין מה מתחולל בנפש אביו אותה שעה, לא ידע מאומה על מהותה של מנורת החנוכה. ליבו נמשך אל החנוכיה העתיקה, ליופייה ולהדרה. "דווקא אותה אני רוצה", התעקש הנער. <<המשך באהל המעשה>>

ואנו הקטנים, אף אם לא נתברכנו באותם כוחות נפש עילאיים של יוסף הצדיק, מכל מקום לפני שנצחק על חשבון החבר, לפני שנגיד מילה שעלולה לפגוע נעצור רגע! נזכר בשתיקתו הנאצלת של יוסף הצדיק שהתפרשה בגבורה נפשית על פני עשרים ושתיים שנים. אין צריך לומר שאז גם אנו נשתוק.

שבת שלום וחנוכה שמח
שמשון אליעזר פוקס

אֵמֶן הַשֵּׁמֶת

הַדְּלֵקַת נְרוֹת מוֹצָאֵי שַׁבַּת

5:16 4:13

אֵל לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת חֻמְצוֹת

אֵין לְקְרוֹא בְּשַׁעַת הַתְּפִילָּה

ר"ת 5:48

אָהַל הַחֵידוּשׁ

אין לאדם לברך ברכה כל שהיא בקול רם, במקום שיש שיעור תורה, או שלומדים ביחידות, מפני שמכשיל את הלומדים בביטול תורה על ידי כך שמפסיק אותם מלימודם כדי שיענו אמן, שהרי תלמוד תורה גדול מעניית אמן.

ואם בכל זאת יש אדם שמברך בקול רם, אין מחויבים השומעים לענות אמן על ברכתו באמצע לימודם, באופן שהדבר גורם להם לביטול תורה.

אדם שמשותף בשיעור תורה בין מנחה לערבית וכדומה, אסור לו בהחלט לרמוז לרב לסיים את השיעור, גם כשהוא ממהר מאוד להגיע למחוז חפצו, מפני שמכשיל את הציבור בביטול תורה, ובנוסף לכך הרי הוא מבזה את הרב הדורש.

אומנם אם השיעור מתקיים לפני תפילת מנחה, והרב לא שם לב שהגיע זמן התפילה, רשאי להעיר לרב שהגיע הזמן לסיים, כדי שלא יאחרו זמן התפילה, אך יעשה זאת ביראת כבוד ובדרך ארץ.

הגאון רבינו עזרא עטייה זיע"א, הסביר את מאמר חז"ל (שבת לא.): שאלה ראשונה ששואלים את האדם ביום הדין "קבעת עיתים לתורה". יש אדם שישאלו אותו האם קבע זמן ללמוד תורה? והוא ישיב הן או לאו. אבל יש אדם שיאמרו לו "קבעת עיתים לתורה"!!! דהיינו עשית זמן קבוע לתורה, וכשהרב קצת האריך בדרשה, רמזת לו לסיים, ועל זה עתיד להיענש. ישמע חכם ויוסף לקח.

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חלם"

רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע סיפר: בשמי מרום הגיעו שני בני אדם לדין לאחר פטירתם, האחד זקן מופלג והשני בחור צעיר. הפלא היה, שלזקן התייחסו כתינוק קטן ורך בשנים ואילו את הצעיר כיבדו כזקן ומבוגר.

לאמיתו של דבר – הסביר הרבי מפרמישלאן – פירוש הדברים פשוט: מי שניצל את כל ימיו לעבודת ה' ודאג לכל רגע שלא יתבזבז, גם אם חי רק שמונה-עשרה שנה, עדיין נקרא הוא "בא בימים". אבל מי שבזבז את היקר מכל – הזמן, בהבלים, הרי גם בגיל 90 שנה נחשב הוא כתינוק.

מוסר זה נלמד מתחילת הפרשה: "ויהי" – אין ויהי אלא לשון צער, כיוון ש"מקץ", בסוף ימיו של אדם הוא נוכח לדעת שכל ימיו היו רק "שנתיים ימים". ומדוע? "ופרעה חולם" – כל חייו עברו עליו כחלום בלי לפעול ולרכוש תורה ומצוות...

"מרגלים אתם!"

בני יעקב מתנצלים בפני השליט המצרי. "לא, אדוני, ועבדיך באו לשבור אוכל". השליט ממשיך להתעקש שבאו לרגל את הארץ ולדעת את נקודות התורפה שבה. כתגובה מספרים לו בני יעקב את האמת: "שנים עשר עבדיך אחים אנחנו", אחד נשאר עם אבינו ואחד איננו. אהה, יש אח אחד עם האב? "שלחו מכם אחד וייקח את אחיכם". מה עושים בינתיים עם המרגלים מכנען? "ויאסוף אותם אל משמר שלושת ימים".

למי שראה מעט מדרשים על פעולותיהם של בני יעקב במצרים לאורך פרשיות מקץ-ויגש, יודע שהמצרים יצאו מהסיפור הזה בשן ועין. כוחם של בני יעקב היה רוחני ונשגב, ומכתם הייתה מכת מוות. הנה מעט מלשון המדרש (בראשית רבה צ"א) כמה פסוקים מאוחר יותר, כאשר שחרר יוסף את כל האחים והשאיר רק את שמעון במאסר: "באותה שעה שלח יוסף אצל פרעה ואמר לו שלח לי שבעים גיבורים מאצלך, שמצאתי ליסטים ואני מבקש ליתן עליהם כבלים... אמר יוסף לאותן גיבורים 'הכניסו את זה בבית האסורין', כיוון שקרבו אצלו צווח (שמעון) בהם, כיוון ששמעו קולו - נפלו על פניהם ונשתברו שיניהם". אז אם שאגה אחת של שמעון משביתה שבעים שומרי ראש של מלך מצרים, איך ייתכן הדבר שהצליח יוסף לאסור את עשרת אחיו בבת אחת!?

בספר "שפתי צדיק" לגה"ק רבי פנחס אלעזר מנחם יוסטמן, מבאר רעיון מרטיט: כל זמן שנשארו השבטים יחד, לא הפריע להם היכן יהיו ומה יעשו בהם. רק כאשר הפריד יוסף את שמעון מהאחים, או אז השתמשו בכוחם והתקוממו בכל תוקף (אלא שמנשה, בנו של יוסף, היה זה שהצליח לאסור את שמעון, שכן כוחו היה רוחני כמו בני יעקב).

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

המשך מעמ' א' << האב ניסה לשדל את בנו לעזוב את המנורה הישנה. "אין בה כלום!" אמר, "וכי איזו תועלת תהיה לך ממנורה ישנה שלא תוכל לעשות בה שום דבר? הבה אקח אותך לחנויות הגדולות המלאות בשעשועים מתקדמים ומיוחדים, שלא תפסיק ליהנות ולשחק בהם; חבל לך להפסיד הזדמנות שכזו על מנורה ישנה עתיקה, שתנוח על המדף בחדרך בלי שתוכל לעשות בה כלום..." משום מה התעקש הבן. הוא חש משיכה עזה בלתי מובנת דווקא אל אותה מנורת חנוכה והפציר מאוד באביו: "הלוא הבטחת שתקנה כל מה שאבקש. את זה אני רוצה". ראה האב שאין לו ברירה, וניגש אל המוכר וביקש לקנות את אותה מנורה. אמר לו המוכר: "צר לי, אבל דווקא זו אינה עומדת כלל למכירה. הצגתיה כאן בגלריה בגלל קשר רגשי אליה. יש כאן במלאי מנורות חנוכה רבות ומגוונות, ביניהן תמצאו בוודאי אחת שמתאימה לכם". סקרנותו של האב נדלקה. "מדוע?", הוא שאל את המוכר. "מה מיוחד כל כך במנורה זו דווקא, שאינך מסכים למכרה?" "אספר לכם מדוע", השיב המוכר. "מקורה אינו עתיק כל כך כפי שהיא נראית, אלא שהנסיבות שבהן נוצרה הן המעניקות לה ערך עצום. היא נוצרה בימי השואה האיומה. באחד הגטאות התחבא יהודי יקר, שהשתוקק לקיים את מצוות הדלקת נר חנוכה בהידור. הוא בנה מנורה זו במסירות נפש של ממש – אסף חתיכות עץ בין הגרוטאות ובמומחיות רבה חיבר והרכיב את החלקים זה לזה, עד שהתקבלה אומנות נפלאה זו שלפניכם! "המנורה הקטנה הזו עברה את כל מאורעות השואה וניצלה בדרך לא דרך", הוסיף המוכר. "רכשתי אותה לאוסף שלי במחיר יקר מאוד. הלוא תבינו מעצמכם שיצירה כה יקרה וחשובה אין בדעתי למכור, אלא רק להשאירה בחנות למזכרת". הנער לא הרפה, וטען באוזני אביו שהוא הבטיח לרכוש לו כל מה שרק יבקש, ואף אם יעלה סכום רב. האב הציע סכום גבוה מאוד על החנוכיה, ולאחר משא ומתן, שינה המוכר את דעתו, באומרו שבעד סכום שכזה אין הוא יכול לסרב... והעסקה יצאה לפועל, לשמחת כל הצדדים. כאשר הגיעו הביתה, הניח הנער את החנוכיה בחדרו. הוא לא ידע כמובן לשם מה וכיצד ניתן להשתמש במנורה זו, אבל אהב לשחק ולהשתעשע בה רבות. ימים ספורים לאחר מכן, תוך כדי משחק נפלה המנורה לארץ והתפרקה לגמרי, לדאבונו לבו של הנער. לשמע קול הנפץ נזעק האב אל החדר, והנה רואה הוא את המנורה על הארץ מפורקת לחלוטין. האב התמלא בכעס. "מה עשית? מדוע לא השגחת?", "הרי מנורה זו עלתה לנו הון תועפות. בקושי נמצאת היא אצלך תקופה כה קצרה, וכבר שברת אותה! הלוא אמרתי לך שאין בה ולא כלום! אילו היית משכיל לבקש מתנה מתאימה לך, היית בוודאי נהנה ממנה הרבה יותר"... לאחר שנגרע מעט האב מקצפו, פנה לבנו ואמר: "הבה ננסה להרכיב את המנורה מחדש, הלוא כל החלקים פזורים כאן לפנינו, אולי נוכל להשיבה על כנה". השניים התיישבו וניסו להרכיב מחד את המנורה. היתה זו מלאכה לא קלה כלל וכלל, שכן חכמה ומומחית רבה הושקעו ביצירתה. לפתע פתאום נופל לידיהם מבין חרצי העץ הפנימיים של אחד החלקים פתק קטן מקופל היטב, שהיה מוחבא ותקוע חזק במקום הסתר במנורה. פתח האב את הפתק והחל לקרוא את הכתוב בו.

תוך כדי קריאתו, החל האב לבכות בכי נורא וחזק, להשתוממותו של הנער. בכיו הלך וגבר כשסערת רוחו מתגברת בתוקף מאד, עד שלא היה בכוחו לעמוד בנפשו והוא קרס ארצה באפיסת כוחות. הנער הזעיק את בני המשפחה, שנדהמו: מה קרה לאבא שלנו פתאום?! לאחר שהצליחו להרגיעו ולאוששו, הגישו לפניו כוס תה חם ומהביל, ולאחר שהחיה את נפשו מעט, הראה להם את הפתק שהוחבא בחנוכיה, והסעיר את נפשו. כלל וכלל, שכן חכמה ומומחית רבה הושקעו ביצירתה. לפתע פתאום נופל לידיהם מבין חרצי העץ הפנימיים של אחד החלקים פתק קטן מקופל היטב, שהיה מוחבא ותקוע חזק במקום הסתר במנורה. פתח האב את הפתק והחל לקרוא את הכתוב בו. תוך כדי קריאתו, החל האב לבכות בכי נורא וחזק, להשתוממותו של הנער. בכיו הלך וגבר כשסערת רוחו מתגברת בתוקף מאד, עד שלא היה בכוחו לעמוד בנפשו והוא קרס ארצה באפיסת כוחות. הנער הזעיק את בני המשפחה, שנדהמו: מה קרה לאבא שלנו פתאום?! לאחר שהצליחו להרגיעו ולאוששו, הגישו לפניו כוס תה חם ומהביל, ולאחר שהחיה את נפשו מעט, הראה להם את הפתק שהוחבא בחנוכיה, והסעיר את נפשו.

"הנה בונה אני כאן מנורה זו מתוך סכנה נוראה", כתב האומן בפתק המוטמן. "אינני יודע אם אזכה בעצמי להדליק בה את נרות חנוכה בשנה זו; כל יום כאן זו שאלת חיים או מוות... גם אם אזכה להדליק נר ראשון, מי יודע אם אזכה לנר שני. אבקש, אפוא, מאד מכל מי שתגיע לידו המנורה הזו, שהשקעתי בה הרבה מסירות נפש, שיואיל נא להדליק בה את נרותיה בדחילו ורחימו לעילוי נשמותי, ולעשות ככל שיוכל לזכר נשמותי בלימוד משניות ובאמירת קדיש עלי ועל כל משפחתי שנגדעה באיבה". "והנה", משתנק קולו של האב, "במקום החותם מוצא אני – לא פחות ולא יותר – את שמו של אבי מורי זצ"ל, ה' ייקום דמו, שנשפה באותו גטו בשואה..."

עוצמת ההשגחה הפרטית, שגלגלה את המנורה לידי היהודי הרחוק, נגלתה באור עצום כל כך. נפלאות דרכי ההשגחה שכיוונו את הכל בצורה פלאית כל כך.

"תזמין מונית, אנחנו נאחר לחתונה",

צעקה אשה לבעלה בעודה מתארגנת במהירות. הבעל מצידו השתדל להזדרז וכשהמונית צופרת למטה עמדו שניהם בפתח הבית והתארגנו לנעול.

בשניה האחרונה חמקה חתולה לבית פנימה.

האשה ירדה למונית והסבירה שבעלה "אומר שלום לאמא שלו שנותרה בבית" (בכדי שהנהג לא יתמוד לפרוץ לביתם). והבעל המסכן רדף אחרי החתולה זמן רב בבית, מחשש לשלומה של התוכי שלהם. רבע שעה חלפה והבעל נכנס מוזע כולו למונית: "סליחה שלקח לי כל כך הרבה זמן. המרשעת הזו התחבאה מתחת למיטה, הייתי צריך לדחוף אותה החוצה עם מטאטא, כשתפסתי אותה סוף-סוף עטפתי אותה עם שמיכה כדי שתפסיק לשרוש ולנשוך אותי, וזרקתי אותה לגינה. אני מקווה ששם היא תישאר כל חייה".

הנהג התעלף...

קצתה מאתול

אומר הבעש"ט, "כל העניין של שהייתו של יוסף בבור, זה לפתח באדם את מידת הביטחון. ישועת ה' תלויה במידת הביטחון שיש לאדם, שרק ה' הוא המושיע". ויהי מקץ שנתיים ימים" – אומר המדרש: "קץ שם לחשך, זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה (איוב), זמן נתן ליוסף כמה שנים יעשה באפילה בבית האסורים, כיון שהגיע הקץ חלם פרעה חלום". וכותב על כך בספר צרור המור: "ואמר ויהי מקץ לרמוז כי עין ה' אל יראיו לראות העת הקבוע לגאולתם ואינו שוכחם אפילו רגע אחד".

גם כשנראה שהחושך הולך ומשתלט, צריך לזכור כי הרע הוא דבר זמני, והוא עתיד לחלוף. ועינו של הקב"ה פקוחה באהבה רבה על ישראל, שלא לעכב אפילו לרגע אחד את גאולתם.

אומר האור החיים הקדוש, "פרעה חלם את החלום הזה שנתיים, כל לילה חלם, ובבוקר שכח. רק כאשר יוסף היה שלם במידת הביטחון בה' יתברך, אז פרעה זכר את חלומו. ראינו שכאשר יוסף הצדיק שם בטחונו בשר המשקים הוא הרחיק את הישועה שלו, ולא זכר שר המשקים את יוסף, וישפחהו. על הטעות הזו יוסף נענש על שפגם במדרגת הביטחון בה!".

הקב"ה רצה ללמד את יוסף, רגע לפני שהוא נכנס להנהגת מצרים, שיזהר לא להתרגל לבטוח בהם, וממילא גם לא להתחבר איתם. נמצא ש"מקץ שנתיים" – רק אחרי שנתיים נבנתה קומת הביטחון השלמה בנפשו של יוסף. ברגע שיוסף הבין את המסר שאסור לו לסמוך על בשר ודם, וחזר לבטוח בה' בלבד ולצפות לישועתו, מיד "ויריצוהו מן הבור" הרגליים שלו כבר רצו למלוכה! אומר רבנו בחיי על הפסוק "ויריצוהו מן הבור" – "דרשו רז"ל, מתוך צרה – רווחה, מתוך אפלה – אורה, מתוך ניבולן של צדיקים – נשיאות". יוסף הצדיק נקרא "צדיק יסוד עולם", כיוון שהוא אחוז במידת היסוד, שהיא להצדיק את ה'. הוא מצדיק כל מה שקורה איתו: הוא לא מחפש היגיון ולא מחפש אשמים, הוא לא מתריס ולא מתלונן,

יוסף מחזיק במקום שבו הוא אומר לשם כל הזמן: "ואתה צדיק על כל הבא עלי", ובעצם מה זה משנה איפה אני נמצא, הרי אתה איתי! כפי שאומר גם דוד המלך בתהילים: "גם כי אלך בגיא צלמוות, לא אירא רע... שבטך ומשענתך המה ינחמוני". בסופו של דבר הוא יודע ש"אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי". גם יוסף וגם דוד הגיעו למלוכה כיוון שהיתה בהם היכולת להיכנע למלך העולם! ולהבין ששום דבר לא קורה מבלעדיו ביטחון מוחלט בו וכד זוכים למלוכה ולישועת ה'.

ברכה והצלחה
ובריאות איתנה
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכניס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 16:15

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) -- 16:10
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
 יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
 יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
 יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
 יום ה' - הרב אליהו הכהן שליט"א

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - 5:45 נץ
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 16:15
שיעורי תורה מידי יום
לאחר ערבית

יום א' ב' ה'
 רב בית הכנסת
 הרב יהונתן אמדדי שליט"א
 יום ג'
 הרב שמשון פוקס שליט"א
 יום ד'
 הרב נאור דרשני שליט"א
 יום ה' -
 הרב רפאל עגיב שליט"א
 בשעה 19:30

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום א' 22:00 יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00